

'In crescendo'

FUTUR • Els experts alerten d'un augment exponencial de contagis les pròximes setmanes

XIFRES • Tres morts, dos ahir, i 101 contagiats és l'últim balanç del virus a Catalunya

EFFECTES • El pànic provoca la caiguda de les borses arreu del món

ITÀLIA • El govern amplia les mesures d'aïllament a tot el país

REPORTATGE P16,17

El turisme afronta el seu pitjor any

L'ESPORTIU

El món de l'esport es prepara per a moltes afectacions

Control a l'estació de Milà de ciutadans que volen abandonar la zona de confinament de la Llombardia ■ EFE / MOURAD BALTI TOUATI

Bosch dimiteix

El conseller d'Acció Exterior plega en veure's arrossegat pel cas d'assetjament sexual del seu excap de gabinet

El president Quim Torra li reclama explicacions de per què no va activar el protocol i va optar per protegir el seu assessor

Costadescans
Matalasseria · Butaques · Sofàs Confort

Plaça de les Tereses, 34
08302 MATARÓ
www.costadescans.com

Tel. 93 798 53 60
Fax 93 798 25 89
costadescans@costadescans.com

17146-1218/2020

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director) i Joan Sarola (Sistemes). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch. **Comunicació:** Albert París.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselllectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

La revolució dels rics

Des de bon començament, hi ha qui ha volgut associar el procés independentista a una qüestió d'insolidaritat, a un projecte d'una comunicat suposadament rica (la catalana) que es rebel·la contra altres comunitats suposadament pobres (s'entén que tota la resta); i que, en un àmbit interior, estaria liderat pels sectors més benestars de la nostra societat, amb la inhibició o l'oposició de les classes menys afavorides. Trobem un munt d'exemples d'aquest tipus d'anàlisis, des del voluminós llibre de Thomas Piketty, en què defensa que el suport a la independència prové, "de manera espectacular (...), de les rendes més altes"; fins a un article recent de l'escriptor Javier Cercas, en qual, a partir de la primacia del mòbil econòmic, afirma que la *revolució dels somriures* és, en realitat, la *revolució dels rics*.

La correlació resulta tan absurda com inconsistent. En primer lloc, perquè els *rics* són, per definició, poc

Afirmar que la 'revolució dels somriures' és la 'revolució dels rics' és desconèixer el passat i el present del nostre país

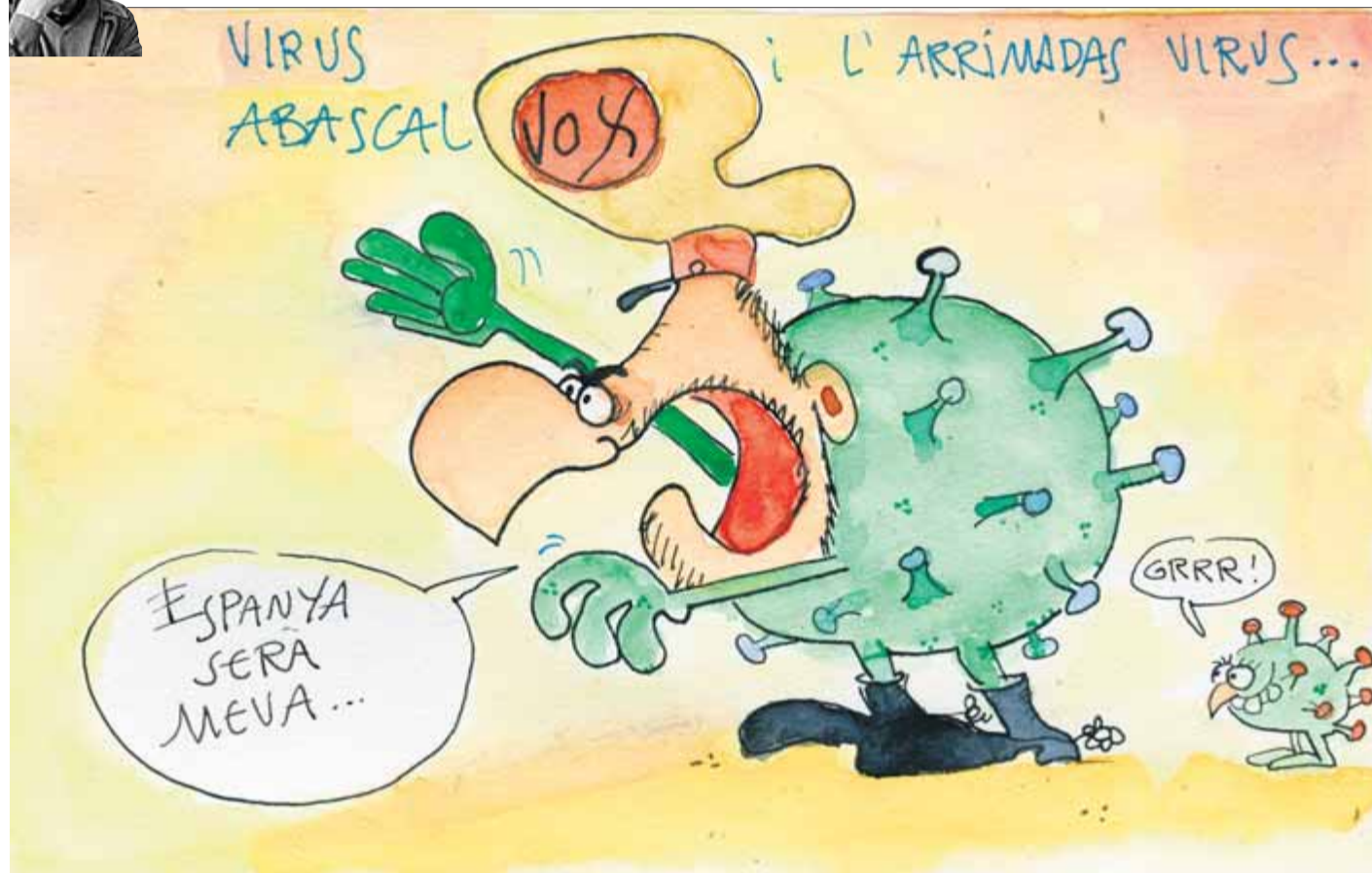
amants de les ruptures i les revolucions. Ja ho proclamava el conservador Manuel Duran i Bas, el 1866, des del Congrés: "Si la revolució esclata, ara o en qualsevol moment, preferiria caure al costat del govern que no pas afavorir-la." I així ha estat al llarg de la història, quan han esclatat revolucions on s'ha imposat la reacció: el 1868, el 1875, el 1909, el 1917, el 1923, el 1931, el 1936... Sempre que ha estat necessari escollir entre el país o la butxaca, els rics han optat per aquesta darrera. Hem de suposar, altrament, que quan hom parla dels *rics* d'avui dia no es deu referir als empresaris del Círculo Ecuestre que van esbrocac el president del Parlament o als directius que van decidir traslladar la seu social de les seves empreses a Madrid, ni tampoc als dirigents de CaixaBank o el Banc de Sabadell, per citar alguns exemples de *fervents* defensors del procés.

Recórrer als tòpics per desprestigiar un moviment, sigui el que sigui, pot ser un recurs literari més o menys enginyós; però es desmunta de dalt a baix quan es contrasta amb la realitat.

La vinyeta

Fer

Ombres d'hivern

Imma Merino

Restaurant obert en la memòria

Una nit vam passar amb uns amics per davant del restaurant La Penyora (al carrer Nou del Teatre, de Girona, també anomenat extraoficialment el carrer dels Torrats en una època en què s'hi concentrava la vida nocturna de la ciutat) i vam trobar-lo tancat. Ens va estranyar perquè no era el dia habitual de descans (el dimarts) i no hi havia cap cartell que anunciés un període de vacances. Poc després, de fet aquella mateixa nit, ens vam assabentar que en Lluís (Lamas) i la Consol (Ribas) havien tancat el restaurant. Tal cosa ens va estranyar molt més, tot i que, fent comptes sobre l'edat dels propietaris, vam adonar-nos clarament que podien jubilar-se. Tanmateix, ens semblava que no ho havien de fer mai, que La Penyora no es tancaria mai, que en Lluís i la Consol, incombustibles, sempre hi serien per acollir-nos, que ell continuaria fent a la cuina i que ella ens vindria a demanar què volíem menjar. A qui ens ho va dir, li vam fer una petició sabent de la seva confiança amb la parella: que els preguntés si podien preparar-nos "l'últim sopar".

“La Penyora viu en tots els que hi hem viscut. S'ha tancat discretament, però continua oberta en la memòria

És així que, al cap d'uns dies, en Lluís i la Consol ens van rebre tenint preparat un sopar que, convocant la nostra memòria sensorial, em va semblar una mena d'antologia de la seva proposta culinària elaborada llargament i peculiarment durant quasi quatre dècades. M'hi vaig retrobar alguns dels meus plats preferits no només del restaurant, sinó de la meua vida: en-

lloc més hi he menjat una tripa de bacallà i uns *callos* que m'agradessin tant. N'hi va haver uns quants més, però jo també vaig recordar-ne d'altres que no hi van ser, com ara les flors de carbassó farcides de vegetals i els espaguetis amb all i cirereta. No els vaig trobar a faltar perquè el seu gust és en mi per sempre més. Hi és des que uns diumenges d'estiu de fa molts anys, en què jo acabava d'escriure tardíssim la crònica del concert del dia abans, en Lluís i la Consol m'esperaven mentre pràcticament desaparaven les taules de l'hora de dinar: el meu agraïment infinit per aquells espaguetis i aquelles flors de carbassó. Crec que molts clients, bona part dels quals convertits en amics d'en Lluís i la Consol, tenen anècdotes semblants per il·lustrar-ne l'acolliment i la generositat. Ells van fer un restaurant únic, sens dubte irreplicable per la seva personalitat. Era, de fet, més que un restaurant: un espai obert de conversa i de dinamització cultural. Per tot plegat, La Penyora viu en tots els que hi hem viscut. S'ha tancat discretament, però continua oberta en la memòria.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apoints), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/essxda>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Presidenta! Presidenta!

No el senten, el clam de “Presidenta! Presidenta!”? Inés Arrimadas, ai las!, ja és la nova presidenta de Ciutadans. Aquest cap de setmana s’ha imposat –i per golejada– al candidat crític Francisco Igea. Es tracta, ara, de saber cap on portarà Arrimadas una formació que després de la plantofada del 10-N (quan va perdre quaranta-set diputats al Congrés dels Diputats –quaranta-set!–) camina cap a la seva desaparició després que Albert Rivera deixés el partit a les portes de la irrellevància. Perquè deu diputats a Madrid, per a un partit d’àmbit estatal (menys que ERC, que en té tretze), és la irrellevància. La línia estratègica d’Arrimadas és ben original: ajuntar-se amb el PP i Vox allà on pugui (o allà on li ho deixin fer) i, és clar, continuar amb l’estratègia de la provocació. Què va aconseguir l’estratègia de la confrontació contínua d’Albert Rivera? Dur el partit a la irrelle-

“Ara que ja és presidenta de Ciutadans, fins on durà Arrimadas l’estratègia de la provocació?”

vància. Què proposarà ara Arrimadas? Continuitat. Potser és que no sap fer res més. Perquè si un analitza el seu pas per la política catalana, potser que algun dia algú li demani responsabilitats. Hi ha deixat crispació i algunes frases lapidàries. Des del “Ciutadans aplicarà el 155 si governa a Espanya” fins a la definició de TV3 com a “màquina de manipulació i incitació a

l’odi” que va pronunciar en la darrera contesa electoral. Una cosa sí que l’ha complert, per cert. I és allò que va dir en campanya de “no pactarem amb el PSOE de Pedro Sánchez”. No ha fet falta, Inés. Amb deu diputats, la promesa era fàcil de complir. Ciutadans, a hores d’ara, ja no suma. Més aviat resta. I probablement ho faci encara més a mesura que Arrimadas se senti segura i apliqui l’única estratègia que domina, la de la provocació, que és la que ha traspassat –i de quina manera!– a Lorena Roldán, portaveu del partit a Catalunya i futura candidata a les eleccions al Parlament, aquestes eleccions que tothom sap que són a la cantonada però que no acaben d’arribar mai. Amb la necessitat imperiosa de no caure també a Catalunya en la irrellevància, amb PP i Vox disputant-l’espai, el tàndem i la campanya electoral –quina mandra!–, pot ser espectacular. I el resultat també.

De reüll

Eva Garcia Pagán

Els diners i la por

Les borses mundials van estrenar ahir setmana amb una bona patacada, que no per més esperada va ser menys forta. Wall Street va haver de suspendre la cotització durant un quart d’hora per evitar caigudes majors i l’Íbex 35 va arribar a perdre un 8% del valor. Les mesures de control extraordinàries per aturar l’expansió del coronavirus en les principals economies europees i la caiguda del preu del petroli per la guerra de preus entre Rússia i l’Àrabia Saudita –va arribar a caure un 30%, el descens més fort des de la guerra del Golf–, i la menor

El diner és prou poruc i entoma ben malament les crisis i els imprevistos

demanda en un àmbit mundial, explicarien el terratrèmol econòmic viscut ahir. I és que, per si a algú li quedava cap dubte, el diner és prou poruc i entoma ben malament les crisis i els imprevistos, sobretot quan és diner especulatiu.

Els experts avisen que la caiguda quedarà en foc d’encenalls i que

d’aquí a poc temps l’economia es repararà, però el cert és que les opinions poc ajuden perquè el que calen són mesures de suport. Alguns sectors, com ara el de l’hostaleria i el turisme o el del tèxtil i l’automoció, ja comencen a notar els efectes de la falta de subministraments i el descens de les comandes per la menor activitat. El govern espanyol va anunciar un pla de xoc econòmic per pal·liar els efectes del virus sense puntualitzar-ne les mesures i les patronals (Pimec, Foment, Cambra, Cecot...) ja estan vigilant l’activitat empresarial en el curt termini i les previsions en el mitjà termini. Caldrà estar amatents.

Les cares de la notícia

COORDINADOR DEL DISPOSITIU POLICIAL DE L’1-O

Diego Pérez de los Cobos Acarnissament policial

Els perits dels Mossos ratifiquen l’informe que certifica que l’escopeter de la policia espanyola va disparar dos cops contra Roger Español abans de rebre l’impacte de la pilota de goma que li va rebentar l’ull durant l’1-O. Una prova més de l’acarnissament policial, disfressat de “proporcionalitat”.

PRESIDENT I CD DE VODAFONE ESPAÑA

António Coimbra Campió en reclamacions

L’Agència Catalana de Consum va imposar el 2019 sancions a empreses per valor de 6,48 milions d’euros. L’empresa amb més reclamacions dels usuaris (1.618) i més sancions de l’ACC (1,67 milions d’euros) per l’aplicació de clàusules de contracte abusives és Vodafone.

PERIODISTA I NOVEL·LISTA

Ferran Grau Estrena literària

El novel·lista i periodista publica l’obra *L’hivern del coiot*, en què parteix d’un cas real d’assassinat a Lleida, el d’Isabel Bascaña, el 2004, narrant la investigació que ell mateix va fer sobre el cas, que converteix en una novel·la, una obra que tenia pendent amb ell mateix i que ara ja és realitat.

EDITORIAL

La taca d’oli del coronavirus

L’avenç del coronavirus, Covid-19, és progressiu, és inexorable i els seus efectes són cada dia que passa més difícils de relativitzar, no només per unes xifres de morts i contagis que no paren de créixer aquí i a tot el món, sinó també pels confinaments o aïllaments massius de milions de persones, com per exemple el que ara viu el nord d’Itàlia, per les restriccions de la mobilitat o en la celebració d’esdeveniments de tota mena que s’estan reproduint i per l’inevitable dany a l’activitat econòmica, difícil de quantificar encara, però ja molt evident en les fluctuacions de la borsa, del preu del petroli o de la facturació turística.

La taca d’oli és imparabile, cada cop hi ha més països afectats i alguns experts no només defensen que aquesta expansió era més que previsible, sinó que comencen a qüestionar la versió oficial sobre la gravetat de la pandèmia i la tebiesa d’una reacció orientada més a contenir que a frenar en sec l’avenç de la malaltia. Sembla obvi que la prioritat ha estat i és la d’evitar el pànic, d’una banda per evitar el mal major que suposaria un col·lapse dels hospitals i de tot el sistema sanitari i, d’una altra, per no multiplicar o fins i tot exagerar el dany en l’economia.

La crisi no ha tocat sostre, però és bastant evident i és sorprenent i decebedor alhora constatar l’escàs protagonisme que ha tingut la Unió Europea a l’hora d’afrontar-la, de fixar els criteris d’actuació dins el seu territori davant l’amenaça del coronavirus o de coordinar la informació i les actuacions als diversos països membres per millorar l’eficàcia de la resposta. Ans al contrari, cada Estat actua pel seu compte, en funció de la seva situació particular i en clau de política interna. No sembla que tampoc en aquesta qüestió el projecte comú europeu en pugui sortir airós.

Tal dia com avui fa...

1 any Hi anirà
Torra encapçalarà a Madrid la mobilització pels presos. Participarà en la manifestació del dissabte, que també reclamarà l'autodeterminació.

10 anys Cap a la normalitat
La millora del temps afavoreix la sortida del col·lapse. Lent retorn a la normalitat, però el subministrament elèctric encara no s'ha restablert.

20 anys Retrets mutus
Pujol contesta a les crítiques llançades per Aznar acusant la coalició nacionalista de victimista i d'instal·lar-se en la reivindicació permanent.

Full de ruta

Miquel Riera

Notícia del coronavirus

La història sovint ens aporta contradiccions curioses. Per exemple, durant la gran epidèmia de pesta bubònica que va assolir Europa al segle XIV, la Llombardia i la seva capital, Milà, van ser de les poques zones del continent que es van estalviar la mortal malaltia. Ara, en canvi, Milà i la seva regió són un dels focus principals a Europa de l'epidèmia del coronavirus SARS-coV-2, que des de fa setmanes, però no tantes com podria semblar, sacseja el món sencer provocant el pànic als mercats borsaris, al sector turístic mundial i entre les autoritats sanitàries d'arreu, que dubten sobre les mesures que han d'aplicar, però que bàsicament es preocupen que tot plegat no acabi col·lapsant els sistemes de salut, sobretot els públics. Que tots sabem que sempre són l'ase dels cops, aquí i a la majoria de països.

Aquests dies el debat és sobre si entre tots plegats no n'estem fent un gra massa. Si els mitjans de comunicació no estem contribuint a crear més alarma o si estem magnificant una epidèmia que, al final, diuen alguns, no deixarà més víctimes o més infectats que no pas la grip estacional que cada any ens afecta.

Soc dels que creuen que no, que no n'estem parlant massa, ni amb massa alarmisme (hi ha, naturalment, les excepcions de sempre, sobretot pel que fa a les televisions), perquè, i això ho estant dient des de fa dies molts experts, la Covid-19 no és com una grip normal, sinó més greu. Amb una taxa de mortalitat almenys vint cops més alta, tot i que encara falten molts estudis i analitzar més dades per poder-la calcular millor. El fet que, per exemple, no s'estiguin fent proves a molts possibles infectats (pel que sigui, perquè no es considera necessari o perquè els tests són cars) no està ajudant pas massa a aclarir la situació.

Els mitjans no podem amagar tampoc de cap manera les conseqüències que tot plegat està tenint en l'economia, amb avions a terra, milers de reserves cancel·lades, comandes en perill, subministraments que no arriben a les empreses i, sobretot, amb pànic a les borses. Per exemple, ahir van haver d'aturar un quart d'hora la borsa de Wall Street. L'índex Dow Jones queia com feia temps que no ho feia.

El diner és poruc i la por a allò desconegut s'encomana més que qualsevol virus. Però això no vol dir que els periodistes no ho hàgim d'explicar.

Tribuna

Jordi Cervera. Periodista

Els 60 anys d'Astèrix

Complir 60 anys vol dir superar amb èxit diverses generacions, i en el cas dels gals rebels i sediciosos vol dir moltes més coses. De fet ells han sobreviscut a un fet que molt pocs personatges són capaços d'aconseguir: la mort d'un dels seus creadors, el guionista René Goscinny, i la pràctica jubilació de l'altre, el dibuixant Albert Uderzo, substituïts per Jean Yves Ferri, l'autor dels nous textos, i Didier Conrad, que fa els dibuixos. El seixantè aniversari es va celebrar amb una nova aventura que dona protagonisme absolut a les dones, força absents en les primeres històries: *La filla de Vercingetòrix*, que porta el número 38 de la sèrie i que també s'adapta als nous temps amb picades d'ullet al matrimoni homosexual i als corrents animalistes; i amb una obra singular que Salvat ha editat amb molta cura: *Generacions Astèrix*.

ALLARG D'AQUESTES sis dècades, per les vinyetes del còmic hi han tret el nas fent cameos personatges il·lustres com Charles Laughton, The Beatles, Kirk Douglas, la parella Dupont i Dupont, Eddy Merckx, Sean Connery, Laurel i Hardy,

Jacques Chirac i els mateixos Goscinny i Uderzo. Doncs bé, ara són els col·legues dels creadors els encarregats de plantejar el seu peculiar homenatge als personatges i de retruc als seus creadors, ja que *Generacions Astèrix* presenta el treball de 68 dibuixants d'arreu del món que aporten la seva visió íntima i personal dels guerrers gals i de les seves aventures i, en molts casos, de com van influir en la seva carrera professional.

HI HA DE TOT, grans noms internacionals com Milo Manara; amics personals del duet creador, com és el cas de Pierre Cullifors *Peyo*, el creador dels populars i con-

temporanis Barrufets; artistes d'altres cultures com el coreà Kim Jung Gi; el conegut duet madrileny Gallego & Rey, i també un català, Oriol Malet. El llibre, a més d'un càlid i lluminós homenatge, és també la certificació d'una manera de fer, d'una certa marca d'identitat global que val la pena reivindicar. De fet, durant molts anys Astèrix i Obèlix, juntament amb Tintín i Lucky Luke, acompanyats d'altres de diguem-ne secundaris com els Barrufets o el Gran Visir Iznogoud, creat pel mateix Goscinny, van ser la punta de llança europea, la línia clara que competia, i en alguns casos guanyava, amb la poderosa i consolidada indústria americana.

PER AIXÒ, A MÉS de ser un bon objecte de regal, *Generacions Astèrix* podria ser també un magnífic document sociològic que posa de manifest la manera com els gals van entrar en la vida de molts nens que, anys més tard, acabarien convertint-se en creadors de personatges i d'històries i, d'una manera oberta i eclèctica, en continuadors d'una manera fer i d'una idea molt europea. Llarga vida a Astèrix i Obèlix!

“Seixantè aniversari amb una nova aventura que dona protagonisme absolut a les dones

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

La carretera de les Aigües, un espai amb risc

■ Amb l'impressionant nombre de bicicletes que hi circulen, la carretera de les Aigües de Barcelona –en altre temps un espai esplèndid– s'ha convertit en un perill per a corredors i passejadors. Curiosament, al nomenclàtor hi figura com a passeig de les Aigües: una broma com una casa. Un diumenge, quan faltaven quinze dies per a la Marató, vaig anar-hi a fer uns quilòmetres. No hi vaig poder córrer amb seguretat per la multitud de ciclistes, fins i tot en grups de quatre o cinc ocupant l'amplada de la via. Si a això hi afegim que el terra està ple de roc perquè no l'han condicionat des de fa anys, em va resultar més un risc que un plaer. No hi tornaré més mentre el Consorci de Coll-

serola, o qui sigui, no hi posi remei.

MIQUEL PUCURULL FONTOVA
Barcelona

Carta oberta al conseller i amic Damià Calvet

■ Hem compartit molts viatges en els FGC per anar a Barcelona. Ambdós compartim també el mateix esperit per deixar als nostres fills un aire més net. Per això utilitzem el transport públic sempre que podem. I també per això vam decidir amb la meua parella comprar-nos uns patinets elèctrics per anar al centre. Ho vam fer per no haver d'utilitzar el cotxe per a aquests trajectes curts, que tots sabem que són els que més contaminen. Ara ens sorprèn la campanya que ha engegat Bicibox per prohibir l'ús de la xarxa als patinets elèctrics, és a dir, in-

centivant el transport privat contaminant per anar al centre de la ciutat per part dels usuaris dels patinets elèctrics, quan, en moltes franges horàries, existeix un gran nombre de boxs desocupats. El servei s'escuda amb un reglament del 2010, quan no existien els patinets elèctrics. Des d'aquí us demano, amic i conseller, que us interesseu per solucionar aquesta situació anacrònica amb els temps que vivim. Moltes gràcies.

ALBERT GUASCH
Sant Cugat del Vallès (Vallès Occidental)

La inviolabilitat del rei Joan Carles I

■ La inviolabilitat del rei emparant-se amb la Constitució és del tot inconsistent, ja que el "Títol II. De la Corona" parla del rei com a cap d'estat i formant-ne part de

llur estructura. Joan Carles I és rei emèrit i, per tant, resta fora de l'estructura de l'Estat. El cap de l'estat és el seu fill, constitucionalment inviolable. Per tant, si el rei emèrit en l'exercici de llurs funcions, en la situació de rei o d'emèrit, ha obtingut uns beneficis aliens al seu càrrec, cal investigar-ho.

El rei Albert de Bèlgica, després d'abdicar, va ser jutjat i condemnat. Caldria doncs que el Tribunal Constitucional dictaminés si procedeix crear una comissió parlamentària per investigar els fets. De segur que, malgrat les sospites, ratificaria la posició del govern i legalitzaria el buit jurídic.

Tanmateix, esperem que els tribunals suïssos i de la Gran Bretanya legitimin i esclareixin el comportament del rei emèrit.

JOSEP ARQUÉ I CARRÉ
Sant Cugat del Vallès (Vallès Occidental)

La frase del dia

“Les mesures del nord d'Itàlia pel coronavirus s'han d'estendre a tot el país”

Antonio Tajani, EURODIPUTAT, EXPRESIDENT DEL PARLAMENT EUROPEU

Tribuna

Xavier Ginesta. Periodista i professor de la Universitat de Vic Catalunya

La geopolítica del 'Brexit'

Un dels debats que s'allargarà durant tot aquest 2020 serà el de l'acord que han de negociar els Vint-i-set amb el Regne Unit, que ja ha acabat la primera tanda de contactes. La sortida dels britànics de la UE obre molts interrogants i, en l'aspecte comercial, es fa evident que Boris Johnson no pot prescindir del mercat comunitari per molt que digui que la sobirania britànica està per sobre de tot. En aquest àmbit, un dels models que els britànics veurien amb bons ulls seria el canadenc: l'aprovació del CETA ha permès a les companyies europees reduir amb 500 milions d'euros anuals els aranzels, reduir la burocràcia duanera i les proves de seguretat entre països, el reconeixement de les qualificacions professionals regulades i, per què no esmentar-ho, la protecció de les indicacions geogràfiques protegides (IGP).

ARA BÉ, EL QUE VA COSTAR deu anys de negociacions –l'acord comercial entre la UE i el Canadà– ara sembla que Johnson ho vol matar en un any. Francament, resulta complicat pensar que això s'aconseguirà. Però el que semblaria lògic seria poder acordar abans d'acabar el 2020 un camp de joc compartit, el que tècnicament entre negociadors es coneix com a Level Playing Field (LPF). En una conferència a Londres, la presidenta de la Comissió, Ursula von der Leyen, ja va deixar clar que Brussel·les té línies vermelles: la protecció mediambiental –i encara més quan la Comissió voldria que s'hi destinés un 25% del pressupost comunitari, que ara també comença a tramitar-se–, la política aranzelària, la garantia dels drets laborals i les ajudes estatals. En definitiva, la Comissió vetllarà per un acord comercial que tingui “tres zeros”: zero aranzels, zero restriccions de bens i zero dumping.

EN UNA ENTREVISTA a la SER Catalunya, l'ambaixador britànic a Madrid, Hugh Elliott, va ser d'allò més diplomàtic a l'ho-

ra de plantejar quin serà el punt de partida del seu govern. De fet, va ser taxatiu en afirmar que “el Regne Unit no vol quotes ni aranzels”, però es va mostrar convençut que la lluita contra l'emergència climàtica interpel·la tothom per igual i, fins i tot, va posar sobre la taula la necessitat d'una solució per mantenir el programa Erasmus, o similar, entre les institucions universitàries. Sobre aquesta base, i fent de l'anècdota una categoria, no hauria de ser complicat arribar a un punt de trobada des d'on poder baixar al detall. Però crec que hi ha elements més geopolítics que poden distorsionar la visió pragmàtica de l'ambaixador.

PER UNA BANDA, JOHNSON és un euroescèptic convençut, partidari de l'eix Atlàntic i ha previst, des del primer moment, tenir el suport de l'administració Trump per poder fer la pinça a la integració europea. De fet, Londres pot esdevenir el pont entre les dues ribes de l'Atlàntic i la plataforma des d'on els Estats Units puguin interferir en l'equilibri de poders del vell continent. Per altra ban-

“Com ha passat al llarg de la història, la pugna geopolítica entre Anglaterra i França acabarà marcant el tauler de joc continental del segle XXI

da, *The Guardian* reproduïa dues cites prou significatives d'un dels portaveus del número 10 de Downing Street. Puntualitzava al portaveu britànic: “El Regne Unit no prendrà part de programes o agències que posin el país sota la jurisdicció del TJUE”, a la vegada que ho complementava amb un taxatiu: “Preferim marxar de la taula de negociació que acceptar un acord que sotmeti el Regne Unit a les regulacions comunitàries.”

AL MARGE DE VENIR-ME AL CAP, directament, la contradicció que hi ha entre les declaracions d'aquest portaveu amb el moderat optimisme mostrat per l'ambaixador britànic –si més no, referent al programa Erasmus–, em plantejo si no serà certa determinada valoració que –a cop de titular– fan alguns analistes: des d'alguns països, i des de fa temps, més integració europea només és llegida com a “més França”. De fet, si ens remetem a les portades dels diaris anglesos del dia 31 de gener, no només hi havia un element comú en la seva majoria –els penya-segats de Dover i Brighton, que separen l'illa de la costa francesa– sinó que algun dels tabloides *brexiters* fins i tot titulava amb un *Adieu*. Amb el *Brexit*, París no només mantindrà el seu poder estructural dins de l'entramat comunitari, sinó que amb el repartiment de les agències europees que han d'arribar de Londres fins i tot podria passar la mà per la cara a la totpoderosa Frankfurt. De moment, ja n'ha arribat una de grossa a la riba del Sena, l'European Banking Agency (EBA), que va ser rebuda per Emmanuel Macron amb una piulada ben eloqüent: “Aquest és el reconeixement a l'atractiu compromís europeu de França.” Talment com ha passat al llarg de la història, doncs, la pugna geopolítica entre Anglaterra i França acabarà marcant el tauler de joc continental del segle XXI. Només hi ha una seguretat: la millor relació amb la Unió és ser membre de la UE; si no, el Regne Unit sempre serà considerat un país tercer.

De set en set

Enric Serra

El repte femení

A les manifestacions de diumenge passat per reivindicar els drets de la dona s'hi va trobar a faltar una pancarta que digués: “A la manifestació cridant, però a les urnes votant.” Perquè a les fites d'alliberament que reclama el moviment feminista no s'hi arribarà només alçant la veu, que va bé per fer-se veure i sentir, sinó que farà falta una acció directa i decidida que transformi el context sociopolític que avui encara permet la discriminació de gènere i el totalitarisme masculista.

El canvi només vindrà a través de l'educació en la igualtat i de la promulgació de les lleis que la facin possible i això només succeirà si homes i dones s'impliquen en la reivindicació feminista fent promoció de les polítiques que les defensen, però sobretot si les dones són capaces d'actuar corporativament. No s'avança en aquesta direcció donant suport als partits que permeten o fomenten les escoles que segreguen per sexes; que promouen campanyes contra l'educació sexual i contra la lliure decisió sobre la interrupció de l'embaràs; que reivindiquen la màquina de cosir com una arma d'alliberament; que corren a homenatjar personatges populars acusats d'assetjament, donant més valor a la notorietat que a la decència; que apliquen reformes laborals que retallen els drets de les treballadores i perpetuen la discriminació de gènere; que assisteixen impassibles a sentències judicials dictades des de la testosterona... I si avui tot això encara és possible és perquè quan s'ha introduït el vot a l'urna s'ha fet sense la mateixa consciència reivindicativa mostrada al carrer. I un apunt final, ja que fem la reflexió des de Catalunya: no és possible defensar la llibertat de ser d'algunes persones sense defensar la de totes.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'escopeter "va seguir" Espanyol fins a ferir-lo l'1-0

■ Dos pèrits dels Mossos identifiquen per la roba i els moviments l'agent del CNP que va deixar borni el veí de Barcelona ■ La defensa del policia no assisteix a la prova i l'acusació exigeix que declari el seu superior

Mayte Piulachs
BARCELONA

Dos pèrits de la Unitat Central de Fotografia i Audiovisuals dels Mossos van ratificar ahir el seu informe, en el qual identifiquen l'escopeter de la policia espanyola UC 563 (i el TIP 110.846) com l'autor del tret d'una pilota de goma, que primer va anar a parar a terra i en el rebot va fer perdre l'ull dret a Roger Espanyol, durant l'1-0. L'acusació d'Espanyol, exercida per la penalista Anaïs Franquesa, d'Irídia, ja va assenyalar aquest agent i el resultat de la pericial de la policia es va saber el febrer passat. Ahir els dos agents dels Mossos van explicar el seu informe davant del titular d'instrucció 7 de Barcelona, que va demanar aquesta pericial. La defensa de l'escopeter, l'únic dels 55 agents investigats que no és defensat per l'Advocacia de l'Estat, no va assistir a la prova.

Agents de la policia espanyola, al carrer Sardenya, l'1-0 del 2017 ■ IRÍDIA

En la pericial, es fan dues identificacions: per la vestimenta i pel seguiment dels moviments. En el primer cas, es diferencia l'escopeter dels altres en comparar si du guants, gorra i bossa per dur la munició, i es distingeix del company perquè ell la té oberta. El seguiment es fa a partir de la imatge en què

Espanyol xuta un objecte als agents que reculen pel carrer Sardenya de Barcelona després d'actuar a l'escola Ramon Llull. Darrere no hi tenen cap persona, però. Es veu com l'escopeter dispara en direcció a Espanyol, tot i que es desconeix si era una salva o una bala de goma. El veí es canvia de vorera i es veu com

l'escopeter "el segueix", fins que dispara un segon cop i el fereix. Franquesa va declarar ahir que hi ha una intenció clara de l'agent o almenys va assumir que podria ferir algú amb aquest tret, a uns cent metres de distància, i va demanar que ara declari com a investigat el seu superior, un sotsinspector.

Una veïna reclama el seu ordinador

Una veïna de Barcelona, representada per la penalista Marina Roig, ha reclamat ara al jutjat d'instrucció 7 que la policia li retorni l'ordinador que li va prendre a l'escola Prosperitat i que no tenia res a veure amb l'1-0. En altres escoles, públiques i privades, la policia va comissar ordinadors sense que se'n conegui el parador. Tampoc s'han usat com a prova en el judici al Suprem. La Generalitat sosté que continua persona da en totes les causes en què es van produir danys als centres i reclama pagaments.

L'agent va declarar com a investigat que va disparar "a la massa". Els onze escopeters de la unitat van dir que tot era una confusió, però els pèrits van sostenir ahir que tots es van mantenir alineats. ■

OPINIÓ

Lluís Falgàs

Sánchez no dorm tranquil

D ivendres farà dos mesos del nou govern espanyol de col·locació. La irrupció incontralada del coronavirus deixarà un important daltabaix econòmic. Políticament, fins ara la crisi no ha estat mal gestionada pel ministre Illa. Caldrà estar atent al Consell de Ministres d'avui, en què Pedro Sánchez anunciarà un pla de xoc econòmic de mesures que l'executiu haurà de negociar amb la patronal i els sindicats. La crisi d'aquesta pandèmia passarà i no arrossegà el govern de l'Estat. El govern de Sánchez tindrà més difícil de gestionar la crisi que s'ha originat a la casa reial després que ERC i el grup plural, que integra JxCat, Més País i el Bloc Nacionalista Gallec, van registrar al Congrés una iniciativa per crear una comissió d'investigació sobre els presumptes comptes i donacions del rei emèrit a la seva amiga Corina.

L'enunciat de la comissió diu textualment: "Per investigar el comportament de Joan Carles I: el civil, l'ètic i el públic." El PSOE, el PP i Cs s'hi oposen radicalment. I Podem? Malgrat que no prosperi la investigació parlamentària, està creant una forta crisi dins de la coalició PSOE-Podem. L'escàndol és de magnitud internacional. Més destacat a la premsa internacional que no pas a l'espanyola, seria estrany que l'afer no pogués ser investigat al Congrés. Tampoc va ser possible que ho fes el Parlament sota l'argument que la cambra catalana no tenia competències. Fa temps que Sánchez va dir que pactar amb Iglesias no el deixaria dormir tranquil. L'afer de la casa reial pot ser un motiu perquè Sánchez no dormi. Tot plegat, pot generar una crisi sense precedents. Pedro Sánchez no pot dormir tranquil depenent del seu soci Iglesias, que en qualsevol moment podria decantar-se per voler aclarir l'afer als jutjats i al Congrés via investigació.

El PP fa votar a Sánchez la presó per referèndums

■ Els populars forcen el PSOE a dir si avala el Codi Penal d'Aznar que el candidat volia

David Portabella
MADRID

"Incorporar al Codi Penal un nou delictes perquè es prohibeixi d'una vegada la celebració de referèndums il·legals a Catalunya, com ha succeït quan governava el PP." Aquesta va ser la promesa de Pedro Sánchez en obrir el debat electoral televisat el 4 de novembre i aquesta és la frase que avui retorna al PSOE com un bumerang. El PP sotmet avui a debat

al Congrés una proposició de llei que calca el desig televisiu de Sánchez —quan ell era candidat i volia seduir el votant de Ciutadans— i proposa recuperar l'article 506 bis, vigent entre el 2003 i el 2005, i que castigava amb pena de presó la simple convocatòria d'un referèndum. Pel PSOE, el dilema està servit: si no la vota, estarà admetent que Sánchez ha oblidat la duresa amb l'independentisme per no ferir ERC, i, si la vota, farà enfadar els republicans, als quals necessita per poder aprovar el pressupost.

Que el Sánchez que era candidat del PSOE no impropisava amb l'anunci a

sis dies de les eleccions del 10 de novembre va quedar clar quan al plató de TVE va llegir tres promeses que duia escrites: tornar al Codi Penal reformat per José María Aznar (Llei orgànica 20/2003), imposar a tot l'Estat una nova assignatura obligatòria titulada *Educació en valors cívils, constitucionals i ètics* i posar fi a "l'ús sectari de TV3" amb l'elecció de la CCMA amb dos terços del Parlament (ja vigent).

Que el resultat electoral i la dependència d'ERC per a la investidura ha fet que Sánchez oblidí la promesa és obvi, però Cayetana Álvarez de Toledo vol burxar el PSOE amb la

Cayetana Álvarez de Toledo ha registrat com a portaveu del PP al Congrés el rescat del Codi Penal d'Aznar ■ MARISCAL / EFE

contradicció. El text del PP defensa un nou 506 bis amb "pena de presó de tres a cinc anys i inhabilitació absoluta superior entre tres i cinc anys al de la durada de la pena de privació de llibertat" a "qui convoqui o autoritzi la convocatòria de consultes popu-

lars per via de referèndum en qualsevol de les modalitats de la Constitució". El PP col·loca així el PSOE davant el mirall del Codi Penal que Aznar va idear contra el pla Ibarretxe i que va ser derogat dos anys després per José Luis Rodríguez Zapatero. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Advocats, amb el vicepresident d'Òmnium, ahir després de la lectura del manifest, al Col·legi d'Advocats de Barcelona ■ JOSEP LOSADA

Uns cent juristes reclamen que es derogui la sedició

■ Membres de l'advocacia catalana demanen al TC que declari inconstitucional aquest delictes, que "no és homologable a Europa" ■ Se sumen a la crida d'Òmnium per l'amnistia de tots els represaliats

Mayte Piulachs
BARCELONA

Prop d'un centenar de juristes catalans es van sumar ahir a la crida permanent d'Òmnium Cultural en defensa dels drets col·lectius de la ciutadania –"afectats" per la sentència del Tribunal Suprem–, i van subscriure un manifest en el qual reclamen al Tribunal Constitucional (TC) que declari inconstitucional el delictes de sedició amb el qual es van condemnar els independentistes catalans perquè "no està emparat pel dret intern ni és homologable en països de l'entorn europeu". En el manifest també s'exigeix "l'amnistia" per als nou presos polítics, els exiliats i tots els represaliats per la judicialització de la política.

L'acte es va fer al pati de columnes del Col·legi d'Advocats de Barcelona, on es va llegir el manifest i membres de distints col·lectius de l'advocacia catalana es

van fer una fotografia de família amb el lema: *Amnistia, ara!* No hi van faltar Benet Salellas, Marina Roig i Àlex Solà, els advocats del president d'Òmnium, Jordi Cuixart, i també hi eren Andreu van den Eynde, advocat del líder d'ERC, Oriol Junqueras i de Raül Romeva, i el penalista Jordi Pina, defensor dels exconsellers de JxCat Josep Rull i Jordi Turull, que han estat els últims d'obtenir permisos per anar a treballar i fer voluntariat fora del penal de Lledoners, que ja s'aplicaran aquesta setmana.

El vicepresident d'Òmnium, Marcel Mauri, va emmarcar la iniciativa dels juristes en la voluntat "d'evidenciar –va manifestar– que no tenim cap confiança en el poder judicial espanyol opac i que el volem posar davant d'un mirall perquè es compari amb Europa". I va insistir que la sentència del 14 d'octubre "afecta tothom i posa en perill el dret de protesta".

Les frases

“Reivindiquem la desobediència civil com una eina efectiva per transformar la societat”

Sònia Olivella
ADVOCADA D'IRÍDIA

“En el judici, els poders de l'Estat van fer prevaldre la raó d'estat per sobre de la raó jurídica”

Pep Cruanyes
ADVOCAT DE L'ANC

“La solució al conflicte polític existent implica la desjudicialització de la política”

Carme Herranz
COL·LECTIU RONDA

L'alcalde d'Agramunt, a un pas de ser jutjat per l'1-O

El diputat d'ERC al Parlament i alcalde d'Agramunt (Urgell), Bernat Solé, està a un pas d'anar a judici per haver donat suport a la celebració de l'1-O, després que ahir el TSJC anunciés que ha rebutjat el seu recurs d'apel·lació. Solé serà el primer batlle a ser jutjat pel referèndum dels setanta investigats per la fiscalia i dels quals queden causes obertes contra poc menys d'una desena.

En la resolució, la sala –formada pels magistrats Francisco Valls, de ponent, i Jordi Seguí i Roser Bach– in-

forma que aquesta resolució és ferma i que es confirma que passa a ser procediment abreujat. Acusacions i defenses hauran de presentar ara els seus escrits, tot i que la fiscalia ja va sol·licitar el 12 de novembre del 2019 que s'imposés a Solé un any i mig d'inhabilitació per a càrrec públic i una multa de 24.000 euros per desobediència, en entendre que va desatendre la prohibició del Tribunal Constitucional (TC) d'impendir el referèndum i que va "permetre i col·laborar" en la votació al municipi.

En la interlocutòria, l'alt tribunal confirma l'escrit de la instructora del 29 d'octubre del 2019, en què es recull que hi ha "bastants" indicis que "permeten afirmar" que Solé va desatendre la prohibició del TC del 7 de setembre del 2017 que suspenia el referèndum de l'1-O i advertia els alcaldes del seu deure d'impendir-lo. En aquest sentit, el text indica que Solé "no només no va impedir la votació, sinó que durant la jornada va prendre decisions sobre la col·locació de les urnes o el tancament de l'edifici".

El manifest va ser llegit per representants de diversos col·lectius. Jordi Domingo, de la Coordinadora de l'Advocacia de Catalunya, va començar amb un: "La sentència del 14 d'octubre representa una involució gravíssima de l'exercici legítim de drets col·lectius fonamentals." Sònia Olivella, d'Irídia-Centre per la Defensa dels Drets Humans, va sostenir: "Davant l'esbiaixada visió del Tribunal Suprem, defensem la desobediència civil com una eina legítima, útil i plenament vigent."

Mercè Barceló, del Col·lectiu Praga, hi va afegir: "Denunciem la vulneració del principi de legalitat penal", i va exposar que a Alemanya i França el delictes de sedició està vinculat a l'existència de violència, i que les penes se situen en un màxim de tres anys de presó, mentre que a Itàlia el delictes de sedició no existeix. Una comparació que el penalista Salellas exposa en el recurs de Cuixart al TC, presentat la setmana passada, i que és un autèntic manual acadèmic sobre l'evolució dels drets civils davant la interpretació "autoritària" del jutge Marchena i el tribunal sentenciador.

Pep Cruanyes, advocat de l'ANC, va seguir la lectura amb un: "Condemnem les nombroses irregularitats que es van produir en el judici a la democràcia" i hi va afegir que "els poders de l'Estat van fer prevaldre la raó d'estat per sobre de la raó jurídica." Cruanyes va indicar que el Constitucional té "l'última paraula" a l'Estat espanyol per revisar "penes de presó desproporcionades per conductes no violentes i emparades en l'exercici de drets fonamentals", abans que "s'iniciï el camí inexorable a Estrasburg". Finalment, Carme Herranz, del Col·lectiu Ronda, va tancar amb un: "Exigim la llibertat dels presos polítics" fins que arribi la resposta del TC i amb un: "Reclamem l'amnistia" per al miler de represaliats polítics.

A l'acte, hi eren destacats advocats en la defensa dels drets fonamentals, com ara Laia Serra, de Dones Juristes; Eduardo Cáliz i David Aranda, d'Alerta Solidària; Iñaki Rivera, director de l'Observatori del Sistema Penal, o el veterà August Gil Matamala, entre d'altres lletrats. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Càlida rebuda a Rull a Terrassa en el seu primer dia laboral

■ Unes 200 persones, entre les quals hi ha familiars, amics i polítics, li donen suport ■ Sortirà 12 hores al dia de dilluns a divendres per treballar d'assessor legal a Mútua Terrassa i fer tasques de voluntari

Jordi Alemany
TERRASSA

L'exconseller de Territori i Sostenibilitat Josep Rull deu haver passat la 750a nit a la presó de Lledoners gestionant i recordant el cúmul d'emocions i mostres d'afecte que va recollir ahir de les més de 200 persones que el van rebre el primer dia de feina a l'assessoria legal general de Mútua Terrassa en compliment de l'article 100.2 del reglament penitenciari. Rull, acompanyat de la seva parella, Meritxell Lluís, va sortir a un quart de nou del matí de la presó de Lledoners conduint ell mateix el cotxe fins al seu municipi, Terrassa, on va ser el cap de llista per CiU durant tres mandats, i cap a un quart de deu sortia del pàrquing de la plaça del Doctor Robert, on es va fondre en una primera abraçada amb l'actual conseller de Territori, Damià Calvet, que el va

La frase

“Surto amb el cap ben alt per la feina feta amb tants de vosaltres. No surto lliure, encara, tot i que me'n sento”

Josep Rull
EXCONSELLER DE TERRITORI

acompanyar els escassos 200 metres fins a la porta del conegut com a Edifici Docent de Mútua Terrassa, al carrer Sant Antoni. Allà s'incorpora a l'equip de professionals de l'assessoria jurídica de l'entitat per fer-se càrrec dels temes relacionats amb l'economia circular, l'eficiència energètica i la sostenibilitat, d'acord amb l'agenda 2030 per al desenvolupament sostenible, que fins ara Mútua Terrassa tenia externalitzats.

El camí el va fer acompanyat de crits de “llibertat” i els primers que va saludar van ser els membres

del seu exdepartament, com el secretari general, Ferran Falcó; l'ara president de Cimalsa, Enric Ticó; el director de Ports, Joan Pere Gómez, i el director de l'Agència de Residus, Josep Maria Tost, entre altres càrrecs. Amb ells també hi havia el director general de Mútua Terrassa, Esteve Picola, amb qui també es va abraçar, mentre que el president de l'entitat on ara treballarà, Jordi Parera, el va saludar en creuar la porta d'entrada al recinte.

Visiblement emocionat, i sense fer declaracions, Rull es va fer un fart de fer abraçades i encaixades de mans, i de donar les gràcies a tothom. Molts eren integrants de la secció local de l'ANC-Terrassa per la Independència, però també el van saludar regidors actuals com ara Carles Caballero (ERC) i companys i excompanys de partit com ara Josep Massó, Aleix Pons i Mario-

Josep Rull, saludant les persones que li van donar suport ahir a Terrassa ■ JUANMA RAMOS

na Vigués, a més de rivals a les cadires dels plens municipals com ara el republicà Màrius Massallé.

Rull va aprofitar Twitter per mostrar el seu agraïment per la rebuda amb una piulada: “Gràcies infinites per la vostra estima en un dia tan singular com el que estic vivint. He arribat a Terrassa lliure d'esperit, però encara condemnat per haver permès l'expressió pacífica i democràtica de tot un poble.” I, per la mateixa xarxa social, va rebre el suport del president de la Generalitat, Quim Torra, i de l'ex-president a l'exili, Carles

Puigdemont. Rull té autorització per sortir dotze hores al dia de dilluns a divendres, de vuit del matí a vuit del vespre, i compaginarà la nova feina amb tasques de voluntariat en una entitat que encara no ha transcendit.

Avui és el torn de l'exconseller de la Presidència Jordi Turull, que també en aplicació de l'article 100.2 s'incorporarà aquest matí com a responsable de l'àrea de dret públic al despatx Badia Advocats, ubicada a la plaça Vella de Terrassa, malgrat ser de Països del Vallès.

D'altra banda, el Tri-

bunal Constitucional (TC) va dictaminar ahir que la presó preventiva de Rull i de Turull no vulnera els seus drets de participació política, i va desestimar d'aquesta manera els recursos d'empara que van presentar contra les interlocutòries del Tribunal Suprem (TS) que van decretar el seu empresonament provisional. Tres magistrats del tribunal, Juan Antonio Xiol Ríos, Fernando Valdés Dal-Ré i María Luis Balaguer Callejón, van formular el vot particular, ja que van entendre que s'hauria d'haver estimat el recurs. ■

Demanen una llista entorn del Consell per la República

Ò. Palau
BARCELONA

El nou col·lectiu Independentistes d'Esquerra, que es va presentar el 22 de febrer a Barcelona i que ja ha rebut unes 5.500 adhesions al web, proposa bastir amb vista a les properes eleccions catalanes una única candidatura de

país amb tot l'independentisme. En el seu defecte, donarà suport a la llista que segueixi el lideratge del Consell per la República i de Carles Puigdemont “vist i acceptat com el president de tots per damunt dels partits”, a més dels consellers a l'exili com a “fils conductors” entre la legalitat anterior a l'1-O i la

nova legalitat republicana, i que impulsi la formació d'un Bloc Republicà d'Alliberament Nacional, un ens permanent que treballi per la unitat estratègica i la consecució de la independència. Aquests són els trets principals de l'esborrany de ponència política que la plataforma va penjar ahir al seu web, junt

El nou col·lectiu es va presentar al febrer a Barcelona ■ O.D.

amb la ponència organitzativa i la declaració fundacional, documents que sotmet ara a debat públic fins al 24 de març, a fi de ratifi-

car-los en l'assemblea oberta convocada per al dia 29. El col·lectiu, que es marca com a objectiu superar el 50% dels vots a llistes

independentistes, entén que, en cas d'un nou triomf electoral, la llista de país “estarà en condicions de fer efectiva la República catalana”. L'esborrany renuncia explícitament a la possibilitat que Independentistes d'Esquerra esdevingui un partit polític, i proposa que el dia 29 es nomeni un secretariat provisional de 21 membres, sense cap càrrec institucional, per començar a caminar sota la tutela del grup promotor del manifest fundacional. Les candidatures a ser-ne part es podran presentar del 16 al 24 de març. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

LA CRÒNICA

Gemma
Busquets Ros

Els mons que separa el vidre

Dolors Bassa havia de ser ahir, quan complia 749 dies privada de llibertat, en la presentació del llibre *Carregades de raons* (Ara Llibres), que ha coescrit amb la seva germana, Montse Bassa. Una cadira buida visibilitzava l'absència i la injustícia. Era la primera presentació pública, ahir al vespre al magne ple de gom a gom Saló de Descans del Teatre Municipal de Girona, d'un llibre que, tal com va recordar l'editor, Joan Carles Girbés, "no és un més sobre el procés". En destacava, així, el contingut emocional i social, el de la vida d'una dona a la presó. Davant la plana major d'Esquerra, amb el vicepresident Pere Aragonès i el president del Parlament, Roger Torrent, a més dels consellers Chakir el Homrani i Teresa Jordà, Montse Bassa va llegir la carta que "la Dolors havia escrit amb motiu de la presentació". Montse Bassa va assenyalar, però, que al migdia havia recollit la germana a la presó per portar-la "a casa la mare pel treball de voluntariat que li és permès fer, però no amb llibertat de moviments", cosa que li impedia ser al vespre a Girona.

"És un llibre que està escrit en el moment en què passen els fets", assenyala Dolors Bassa en la carta, i remarca que, com a feminista, volia que la presentació es fes a l'entorn de la data del 8 de març per "homenatjar les dones". "Hi trobareu les meves pors i les meves incerteses, llàgrimes, també melangia, especialment al principi, però en la segona part del llibre, fermesa i conviccions intactes", destaca. "A la presó, hi he fet un procés d'introspecció

En primer terme, el llibre de Dolors i Montse Bassa presideix la taula, amb la sociòloga Cristina Sánchez, amiga de Dolors Bassa; Montse Bassa; l'advocat Mariano Bergés, i la periodista Anna Puig ■ QUIM PUIG

importantíssim; t'adones que el més important no és el que tens, sinó el que ets", posant èmfasi en la necessitat de cuidar-se, el cos i la ment. També va explicar les tasques que fa d'ajuda als altres presos: "Empoderar els altres em fa sentir millor." Les addiccions i la violència de gènere són les principals causes d'entrada a la presó de les dones, va recordar Dolors Bassa. "Mejor presa que muerta", va sentir un dia a Alcalá-Meco, que li va fer descobrir aquesta realitat, i ara, amb les seves cartes, vol apropar-la als que estan a fora i hi són aliens. "He après a positivitzar les dificultats i a no tenir prejudicis ni estereotips", va

destacar a títol personal. Unes paraules -escrites per a la presentació i llegides per la seva germana- en to proper i emotiu, d'agraïment, i amb espai també per a l'humor -com ara quan va recordar el vocabulari après-, i fins i tot amb cites de referents literaris i feministes com Virginia Woolf, a més d'encomanar una lectura crítica del llibre i que li'n facin arribar les impressions a Puig de les Basses. Els assistents van homenatjar les paraules de qui no hi era amb un llarg i sentit aplaudiment.

La periodista d'El Punt Avui Anna Puig, que va conduir la presentació, va destacar de *Carregades*

"Amb la Dolors tenim molt clar que la repressió ens ho ha tret tot. Fins i tot la por"

de raons el missatge en femení i feminista. També la càrrega política i social: és una lectura que "remou la consciència i et fa sortir al carrer". Però, sobretot, un llibre en què les dues germanes Bassa, per culpa d'aquest vidre que continua sent un autèntic mur, "es despullen emocionalment amb vivències molt personals". Anna Puig va demanar a Montse Bassa per aquesta muntanya russa de sentiments

davant del vidre. "La família va davant de la política i no vols que la persona presa pateixi", va remarcar Bassa. També va relatar "haver plorat llegint els seus capítols" i que l'escriptura a quatre mans "va ser difícil, tota en paper". "M'escrivia notes per indicar-me el que li havia agradat." En aquest sentit, els capítols de retorn, va explicar Montse Bassa, es van convertir en cartes personals. "Arran d'aquest llibre, ens hem estimat més", va confessar Montse Bassa. La moderadora Anna Puig va fer notar a Montse Bassa moments de gran tendresa amb la neta de la Dolors, la Senda, que tenia tres anys quan van empresonar l'àvia i ara en té cinc, un fet, el d'aquest injust pas del temps, que va destacar Montse Bassa. A diferència d'Alcalá-Meco, una presó per a dones i pensada per a visites familiars, a Puig de les Basses hi ha una sala freda i s'han hagut d'empescar un joc. Així, el tradicional joc d'arrencar cebes s'ha convertit en el joc de l'1-0. L'humor esquerda el vidre. "La Dolors, el primer mes de presó, em va dir que no sabia si podria tornar a riure. I ara és impossible anar-hi i no trobar-la somrient", va reblar Montse Bassa. També el seu advocat, Mariano Bergés, va insistir en la seva fortalesa emocional. La sociòloga de la UdG Cristina Sánchez, amiga de la Dolors, hi va afegir que en el llibre l'ha reconeguda, "sempre treballant pels altres", i que l'experiència de la presó l'ha feta "molt profunda". Dels valors de la Dolors de sempre, la vena sindicalista de quan va exigir millores a la presó per tenir tovalloles més grans i matalassos en condicions.

Un segon jutge avala el 100.2, amb el de Bassa

M. Piulachs
BARCELONA

El titular del jutjat de vigilància penitenciària 1 de Catalunya, el magistrat Jesús Ignacio Moncada Ariza, ha aprovat l'aplicació de l'article 100.2 del règim penitenciari que la junta de tractament de la presó de Puig de les Basses va conce-

dir a l'exconsellera Dolors Bassa, el 13 de febrer passat, segons va informar ahir el TSJC.

Aquest és el segon jutge que avala la flexibilització del règim als presos polítics amb sortides per anar a treballar i fer voluntariat, tal com la setmana passada va fer la magistrada del jutjat de vigilància penitenciària

número 5 de Catalunya, amb el 100.2 concedit al president d'Òmnium, Jordi Cuixart, contra el parer de la fiscalia, que, per ara, s'ha oposat a tots.

En la resolució, el magistrat exposa que és favorable al tractament dissenyat pel penal per a Bassa per refer els lligams familiars (aquest mes surt tres

dies per cuidar la seva mare) i després per treballar. Hi afegeix que "Teix de discussió sobre la legalitat i la ideologia política" del cas ja es va tractar en la sentència al Suprem, on Bassa va ser condemnada a 12 anys de presó. Pel que fa al dilema moral per la seva actuació que li retreu la fiscalia, el jutge sosté que "pertany a l'esfera intel·lectual i emocional de la persona, que difícilment s'entén de correcció en un tractament penitenciari". Hi afirma que com que "és un àmbit personal i no delictiu" és normal que no s'in-

L'exconsellera Bassa, en sortir de la presó de Puig de les Basses el 18 de febrer passat ■ ACN

clogui en el tractament i "no cal enfrontar-lo amb l'aplicació del 100.2." Amb tot, el magistrat recorda

que Bassa va dir que volia eleccions i no la DUI, i que no es dedicarà més a la política, sinó a la docència. ■

Mirador

Jordi Llavina

El sabadellenc Josep-Ramon Bach quan va guanyar el Recull de Blanes ■ LAURA PORTAL

Adeu a J.R. Bach

“Sóc un escriptor invisible en un país invisible que escriu en una llengua que agonitza.” Són paraules del malaguanyat Josep-Ramon Bach, extreptes d'un dels seus llibres més recomanables, *L'enunciat* (2011): 666 aforismes en què reflexionava, sovint amb cru escepticisme, sobre l'ofici d'escriure, entre altres assumptes. Va ser, per damunt de tot, poeta. Un poeta que no es va cansar mai d'experimentar, de temptar l'inefable: “El poema és un mirall que reflecteix fins i tot les imatges invisibles.” Ell mateix va recórrer a la fórmula foixiana de l'*investigador en poesia* per presentar-se. Un poeta, a més, que volia ser entès, que va defugir sempre el trobar *clus* i la metafísica: “Moltes vegades, en l'anomenada *poesia metafísica* s'hi amaga una manca de talent.”

Josep-Ramon Bach era un home afaible, no gens malejat per les misèries ni les envegetes de tanta gent del ram. Per sort, com a autor anava a la seva. Va practicar una lírica de to volgudament menor, sense mica d'afectació, que se sentia còmoda a l'empara de tradicions com la xinesa o l'africana, en què el jo s'esborra i la naturalesa hi batega amb exquisida sensibilitat. Títols seus com *L'ocell imperfecte* (1996), *Viatge al cor de Li Bo* (1997) o *Ploma blanca. Poesia oral africana* (1999) continuen acompanyant-nos amb el seu vers gràcil. Ens donà el personatge memorable de Kosambi, un narrador de contes africà que defensava el somni i era partidari de viure sempre harmònicament amb els elements. Fent de mestre, un dia pregunta a un nen què és el temps. Aquest li respon que és una tortuga fent tómb al voltant de la soca d'un arbre. Kosambi aprova la sentència, però ell entén que el temps, més aviat, és una llebre. Un cop vaig descobrir l'obra d'aquest escriptor singular com una “poètica de la transparència i la profunditat”.

Hi havia transgressió en el seu vers. La poesia era la seva passió. *Caim* (2015) és un dels llibres d'ell que prefereixo. La tràgica figura fraticida de la pàgina bíblica serveix al poeta per reflexionar sobre el mal, però també sobre la injustícia, la crueltat, l'odi, l'exploació humana, el dolor, la mort o la compassió. El jo líric es torna un “fòsil sagnant” que es revolta contra “el fanatisme i la intolerància”. I, tanmateix, a pesar de la fonda i fosca substància del llibre, pesa la raó d'*El poema*: “Els versos, / com murs de pedra picada, / edificaran els polsos / de la raó i del sentiment / i, en veu alta, diran / el nom de la vida”.

Era –és!– un poeta atípic. Amant de la peça menor ben feta, del poema basat en el gest lluminós, en la imatge sempre reveladora. La del sabadellenc és una literatura antièpica, amb una neta vocació simbòlica. De vegades, recorda Brossa. Hi ha, en tot el que va escriure, com un afany de puresa. Més ben dit, la mirada que imposen els seus versos és una mirada enganyosament pura. *Reliquiari* –una obra dels setanta, recuperada el 2008– contenia estampes tan suggeridores com aquest *Còctel de mar*, que em recorda les peces d'un breu bestiari de Paul Éluard: “Aixelles de musclo. / Teranyines de barca. / Brandada de vent. / Tisores de cranc. / Ungles de llagosta.”

A *Versions profanes* (2010) mostrava aquella “nostàlgia que la vida primitiva exerceix en mi”. L'obra feia un recorregut per Lapònia, la Xina, l'Índia, i incloïa tot de “textos trobats que se'm van mostrar com per art d'encanteri”. Li agradava molt jugar, amb els seus llibres i versos! Els seus ulls conservaven l'esclat i la puresa de la mirada del nen. “Tots els poemes haurien de ser la premonició d'un miracle”, va escriure. I també: “Un bon poema és com una petjada en el fang que el temps ha de convertir en pedra.” ■

www.clubdelsubscriptor.cat

972 18 64 45

De dilluns a dijous,
de 8 del matí a 3 de la tarda,
i divendres
de 8 del matí a 2 de la tarda

OFERTA 2x1
LIMITADA

DINOSFERA

C. de les Escoles, s/n
Coll de Nargó
(Alt Urgell)

Preu de
l'entrada: 3,50 euros

Cal presentar
la targeta
directament
a la taquilla

PENSEM.
(PAUSA).
A LA MERDA!

Una crida a engegar-ho tot a rodar
i viure la vida

Temporada Alta

Teatre de Salt,
divendres 27 de març,
a les 9 del vespre

OFERTA 2x1
LIMITADA
Preu de l'entrada: 20 euros

Per a reserves, cal trucar al 972 18 64 45

2x1 LIMITADA

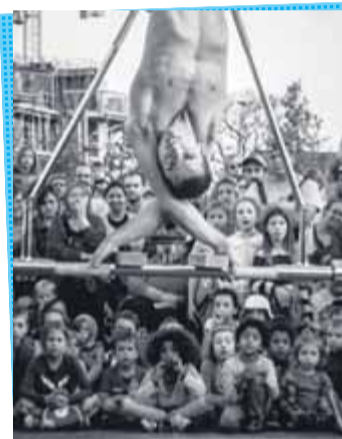
CASTELL
TEMLER
DE GARDENY

Turó de Gardeny, s/n de
Lleida

Tots els caps
de setmana i festius,
de 10 a 2/4 de 2
del migdia

Preu de l'entrada: 2,60 euros

Cal presentar
la targeta directament
a les taquilles

INFINIT

Andreu Casadellà

Sala La Planeta de Girona,
divendres 20 i
dissabte 21 de març,
a 2/4 de 9 del vespre

OFERTA 2x1
LIMITADA
Preu de l'entrada: 12 euros

Per a reserves, cal trucar al 972 18 64 45

OFERTA 2x1
LIMITADA

MUSEU DE LA
CONCA
DELLÀ

C/ del Museu, 4
Isona
(Pallars Jussà)

Preu de
l'entrada: 3,50 euros

Cal presentar
la targeta
directament
a la taquilla

LA MORT DINS
DE LA CLOSCA
D'UNA NOU

Cacauet Teatre
Escenaris 2020

Casal de Bordils,
diumenge 22 de març,
a les 6 de la tarda

OFERTA 2x1
LIMITADA
Preu de l'entrada: 3 euros

Per a reserves, cal trucar al 972 18 64 45

EL VIATGE
D'ULISSES

Teatro Gorakada (País Basc)

Teatre L'Ateneu de Celrà,
dissabte 28 de març,
a les 8 del vespre

OFERTA 2x1
LIMITADA
Preu de l'entrada: 14 euros

Per a reserves, cal trucar al 972 18 64 45

El Punt Avui no es fa responsable dels productes i serveis de tercers, responsabilitat que assumeixen íntegrament les empreses col·laboradores

Atenció al client 972 18 64 80 i també a atencioclient@elpuntavui.cat